

Zpravodaj

BJB Brniště

Září 2022

16. ročník

Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.

Ef 4:13

A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probuď se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus. Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé.

Efezským 5 14-16

Milé sestry, milí bratři

Taky se vám to někdy stává, že se na něco těšíte, čas se vleče a vleče, a když to konečně přijde, máte pocit, že se teď musí zastavit čas, abyste si to mohli užít, vychutnat... Takhle se vždy těším na léto. Až si budu moci sednout venku a číst až do tmy a bude mi fajn. Většinou to neutíká. Nemohu se dočkat. A pak to přijde, ale bohužel se čas nezastaví, běží pocitově ještě rychleji a to, na co jsem se tak těšila, je už zase pryč a já mám pocit, že jsem si to vlastně ani nestihla užít.

Tak je to s mým létem neboli s prázdninami. Už jsou zase pryč a utekly nějak moc rychle. Jenže léto, to není jen spousta sluníčka a čtení v křesle, ale také hodně úrody na zahrádce, jak ve formě plevele, který se musí vyplet, ale i ovoce a zeleniny, díky Bohu, která se musí zavařit. Až se zima zeptá, co jsi dělal v létě...

Možná si řeknete: „Ale vždyť léto ještě nekončí!“ Máme velkou pravděpodobnost, že nás opět čeká ještě krásné babí léto. To je pravda. Ale už to není takové. Začne opět škola, různé povinnosti, kroužky, skupinky... Už není tolik „volného“ času.

Někdy si říkám, jaké to bude v nebi? Nebe je také něco, na co se tu na zemi celý těšíme. Přijde pak ten pocit, že se zastavil čas a my si můžeme vychutnávat daný okamžik a nikdy nás to neomrzí? Asi ano, když tam nebude čas, pak bude asi jen teď... Úžasné a nádherné a nikdy nekončící...

Ale vraťme se prozatím ještě zpět na zem a užívejme to, co je nám tu dáno. Ale umíme to vůbec? Umíme si užít den, ať už je léto nebo zima, slunce nebo mráz? Někdy mám ze sebe pocit, že mám svou představu o tom jak si užít den a když jsou věci jinak, tak tím dnem prostě jen projdu a zapomínám se rozhlížet kolem, abych si užila to, co Pán Bůh pro mne připravil. Úkoly, povinnosti, termíny, schůzky, práce, to, co je nutné, to, co je potřeba... To nejsou naše představy, jak si užívat. Ale to je to, čeho jsou naše dny plné. Tohle musím, tohle nestíhám. Poklusem klus. A člověk běží, aby to všechno stihl. V mysli se mu stále přehrává seznam, aby na nic nezapomněl. Vyškrtává to, co už dnes nestihne, přidává nezbytné, co se ještě během dne vyskytne. Večer člověk padne s tím, že se mu už nic nechce, aby ráno vše začalo nanovo.

Zajímalo by mne, jestli naši předkové byli takhle v poklusu jako my. Ale asi ano. Proč jinak by nám Bůh dal čas odpočinku - sobotu/ neděli. Je jedno jak to nazvete, je to prostě jeden den v týdnu, kdy má člověk odpočívat. Neděle není jen den pro Hospodina, ale i zastavení se pro člověka. Prostě čas odpočinku. Fascinuje mne čím dál tím víc, jak

nás Pán Bůh zná do nejmenšího detailu. On ví, že bychom se uhnali a upracovali k smrti. Proto nám dal odpočinit. Je to pro nás, ne tolik pro něj. Kdyby Bohu na nás nezáleželo a šlo mu jen o to, aby On byl uctíván, ke vší té lopotě všedního dne by nám ještě přidal povinnost, každý den ráno nebo večer nebo prostě někdy přes den, abychom mu věnovali čas, měli bohoslužby nebo tak něco. Ale On ve své moudrosti a lásce nám ustanovil jeden den v týdnu, kdy máme odpočinout od vší své práce. Bůh tento den posvětil. Posvětit znamená oddělit k jinému účelu. Každý den je normální pracovat, ale sedmý den je jiný. Je určený k odpočinku. K tvému odpočinku. Možná se mnou někteří nebudou souhlasit, ale věřím, že tím dnem nemusí být za každou cenu neděle. Bylo by to nespravedlivé vůči kazatelům, kteří mají paradoxně v neděli nejvíce práce. I oni si zaslouží den odpočinku. Mohou si tedy určit nějaký den v týdnu jako svoji „neděli“. Stejně tak mohou podobně učinit i ti, kdo pracují na směny a musí v neděli do práce. Prostě si určí jiný den v týdnu jako den odpočinku a odpočívají od vší své práce.

Ale co je to vlastně odpočívání? Každý z nás má asi jinou představu. Někdo si vezme dobrou knihu, jiný pustí film, jiný otevře noviny, někdo další vezme pletení (ale to už je dnes asi vzácnost :-), někdo se na zahrádce, či na pláži vystaví slunečním paprskům, jiný půjde pokecat s přáteli, další zase na procházku do přírody, atd. Myslím, že je to cokoliv, co nám pomůže zastavit se, svobodně vydechnout od všeho shonu a povinností. Cokoliv, co nás občerství a nabije energií, abychom mohli jít další den zase do práce.

Den odpočinku je dnem posvěceným, odděleným, jiným od ostatních dní. Co mají ale všechny dny společné? Měli bychom je prožít s Bohem. Každý den je určený k tomu, abychom měli vztah s Bohem. Abychom si Ním měli čas, četli Jeho slovo, vnímali Jeho přítomnost a péči o naše životy, viděli Jeho otisky prstů, abychom s Ním mluvili, abychom mu naslouchali... Někdy mám pocit, že tohle všechno přesouváme na neděli. Jindy totiž nemáme čas. V neděli pak jdeme do shromáždění, abychom dobili baterky a načerpali na celý další týden. Ale pravdou je, že každý den máme žít s Bohem, čerpat u něj pokoj, radost, sílu i energii vše zvládnout. A v neděli o tom máme s radostí všem vyprávět, jak dobrý, velký a úžasný je náš Bůh.

Pán Bůh stvořil dny k práci a den k odpočinku. Dny odpočinku má rád každý. Jen je otázka jestli je umíme správně využít. Jestli nám prostě jen tak neproplynou mezi prsty, aniž by měly na nás kýžený účinek. Ale stalo se vám někdy, že jste měli spoustu práce, úkolů a povinností a přesto jdete večer spát sice unaveni, ale blažení, co všechno jste udělali a jak jste to všechno zvládli a děkujete Bohu za tu milost? Miluji ty dny, kde se pro mne práce nestává prokletím, ale požehnaním. Nejsem schopná přesně určit, čím to je, co je jinak. Neznám ten přesný recept jak to udělat, aby se večer dostavil ten blažený pocit. Víím jen, že to je dar od Hospodina. A věřím tomu, že je to i proto, že ten den více promluví s Bohem, více si všímám Jeho přítomnosti a

vše pak zvládám s jakousi podivuhodnou lehkostí a radostí.

Přeji nám, abychom v životě měli více takový „blažený“ dnů po práci, o kterých pak budeme moci, oprava, budeme chtít vyprávět v den odpočinku ve shromáždění Božího lidu, aby všichni viděli, jak dobrý a úžasný je náš Bůh a byli povzbuzeni ke každodennímu životu s Bohem. A naučme se i odpočívat. Bez výčitek. S radostí a s Bohem.

Martina Matysová

OHLASY

Ohlasy ze setkání staršovstva v červenci a srpnu

Setkání staršovstva se konalo v pondělí 18.7.2022 a ve středu 17.8.2022 od 17.30 v Oáze. V červenci jsme se sešli v plném počtu, v srpnu nám chyběla Martina Matysová.

- Obě setkání vedl kazatel J. Šimek – na úvod četl z Písma, měl krátká zamyšlení a poté jsme se společně modlili
- Naplánovali jsme program (rozpis) služeb na bohoslužby v září

Sborové věci, akce:

- Probírali jsme body na srpnové sborové shromáždění. V rámci aktivit a akcí na rok 2022/2023 jsme zvažovali, jestli udělat v prosinci rodinné bohoslužby, když bude Vánoční slavnost. Jako starší jsme pro je v prosinci vynechat, ale rozhodnutí necháme na Kamile Matysové a týmu učitelů NŠ.
- Nedělní škola – v červenci jsme s Kamilou Matysovou diskutovali o nedělní škole, Kamila nás informovala o učebních materiálech, které budou v rámci nedělí používat. Také jsme probrali téma pro kázání (nejen) dětem v rámci rodinných bohoslužeb pro nový školní rok. Souhlasili jsme s jejím návrhem a zapojíme se do této služby.
- Věnovali jsme se pastorační oblasti

Technické věci

- rozhodli jsme o nákupu ventilátoru na podium
- odsouhlasili jsme zapůjčení modlitebny pro svatební obřad a pohostění jedné sestry z KS Česká Lípa

- jsme pro to, aby pokud bude potřeba, bydleli naši uprchlíci z Ukrajiny ve sboru i od ledna 2023. Rozhodnutí je však na sborovém shromáždění.

Na závěr jsme měli společné modlitby za Boží vedení, moudrost, za potřebné v našem sboru a další věci.

Sepsal Jiří Jíra

SVĚDECTVÍ

Jako Fénix povstal z popela...

Bratři a sestry, milí přátelé,

nazývám vás takto důvěrně, protože jste moji přátelé a z Boží milosti i přátelé Ježíše Krista. Jsem rád, že mohu být v rodině, kterou tvoří On sám.

Je to všechno jen Boží milost, že jsem, kde jsem. Možná jsem to už udělal, možná ne, ale jsem strašně rád, že jste mě přijali mezi sebe. Děkuji. Bylo to někdy v minulém týdnu – jen podotýkám, že toto svědectví píšu na konci června, tak tedy, seděl jsem u stolu a rozhodl jsem se, že bych měl napsat něco do svého deníku, který se snažím udržovat na živu, co jsem se vrátil z léčby.

Sám sobě jsem se divil, co jsem tam všechno napsal. Rozhodl jsem se, že s některými věcmi se musím podělit i s vámi, jako se svou rodinou. Sami víte, že jsem byl v léčbě se závislostí na alkoholu, už tomu jsou skoro 2 roky, co se držím, a myslím, že úspěšně. Nevím, na kolik je to moje zásluha, spíše to přisuzuji úžasné pomoci Pána Ježíše Krista. Ovšem, musel jsem se přičinit i já. Naše sestřička Petra B. o mně říká, že jsem jak Fénix, který povstal z popela a to doslova ne z popela, ale z bahna, ve kterém jsem se plácal. Já nevím, jak vy, já si to nemyslím. Nevím, jestli to bylo ještě v Kosmonosích, když jsem opouštěl brány léčebny, nebo až doma v mém starém bytě. Víím ale, že to bylo ještě ten den. Tehdy jsem prohlásil: Tak, Pane, a teď je to na Tobě. A začaly se dít věci. Kolikrát se z toho oklepávám ještě dnes. A jsou věci, které prostě nepochopíš. 11.4.2021 jsem přijel domů z Kosmonos, 19.4.2021 jsem nastupoval na zkoušku do nové práce, 26.4. jsem podepisoval pracovní smlouvu a smlouvu na svůj nový byt. 1.5.2021 jsem se stěhoval. Ať mi zkusí někdo vyvrátit, jestli v tom nemá prsty Bůh.

Ani nevím, čím jsem si to zasloužil, ale prožíval jsem a ještě prožívám plné Boží požehnání. I když to teď prožívám trochu méně. Za měsíc na to jsem si vzal na splátky lednici a začal jsem si zvelebovat své nové bydlení.

Ani nevím, jak, ale červen byl v trapu. Jednoho nedělního odpoledne, bylo to zrovna v období, kdy jsem byl na neschopence, pustil jsem si myšlenky na špacír. Tehdy jsem si řekl: „Có, když mi tak Pán žehná, co toho trochu nevyužít.“ Sice jsem nevěděl, jakou to bude mít odezvu, ale druhý den jsem šel a koupil si pračku. Ještě ten den mi ji dovezli domů a už jsem nemusel otravovat Péťu B. A stejně prožívám Boží pokoj jako dřív. Vždyť sám Pán řekl: „Já sám vím, co potřebujete.“

Nyní prožívám věci, ve kterých někdo zkouší, co vydržím. Nedávno jsem opět seděl u stolu, myslím, že jsem si otevřel Bibli a najednou se mi v hlavě rozezněl hlas: „Jdi, kup si něco. Náké to pivo, vždyť tě nikdo nevidí...“ Až jsem musel zařvat: „Táhni pryč, já chci jen to dobrý“, no a byl klid. Já vím, že tady mají i stěny uši a oči, nehledě na to, že bych nejprve zklamal Boha a pak ty ostatní. Určitě bych naboural důvěru u lidí, na kterých mi záleží.

Nevím, jak se to stalo, já jsem snad nepohnul prstem, najednou na mě lidé opravdu začali hledět jako na toho Fénixe, jako by, jak já říkám, povstal z toho nejhlubšího bahna.

Na závěr bych vám chtěl popřát, kéž vás pokoj a Boží požehnání provází na všech vašich cestách.

Váš bratr v Kristu

Petr Malý

O strachu

I když název tohoto sdělení tomu neodpovídá, chci psát o naší krásné dovolené na Dolní Moravě, kde jsme byli celá rodina koncem srpna. Byla to taková naše zřejmě poslední dovolená s klukama, protože už moc s námi jezdit nechtějí, jsou dospělí. Díky Bohu za to! Jsou dospělí, mají svůj názor, mají svůj pokoj v srdci, mají svoje postoje, svůj vztah s Bohem, svoji víru, odvahu...

Dolní Morava je malebná vesnička nacházející se v Pardubickém kraji, někde mezi Orlickými horami a Jeseníky. V posledních letech je známá především díky čtyřhvězdičkovému hotelu Vista a velkému vyžití pro celé rodiny. Nacházejí se tu dětské parky, lanová centra pro děti i dospělé, různé houpáčky, lezecké stěny, nejdelší bobová dráha v Evropě, stezka v oblacích Sky Walk, a letos otevřeli nejdelší visutý most pro pěší na světě Sky Bridge 721. A na ten jsme se vydali a těšili.

Vyjeli jsme lanovkou a vykročili na most. Byla jsem zvědavá, co to se mnou udělá, vidět dolů pod sebe, být nad špičkami smrků a dívat se do krásného zeleného údolí. A zjistila jsem, že tady o strachu nemůže být řeč. Miluju výšky a výhledy do kraje, takže tohle byla jen další krása a údiv nad stvořitelským Božím dílem okolo nás. Most se malinko pohupoval

v rytmu kroků, ale nijak moc, aby to člověka vyvedlo z rovnováhy. Po přejití mostu nás čekala 2 km cesta krásným smrkovým lesem, která se stáčela zpátky tak úžasně, že jsme po chvíli mohli vidět most z úplně jiné perspektivy, byli jsme dokonce výškově nad ním a mohli jsme vidět jeho délku a výšku, ve které se klene nad údolím, byl to fascinující pohled. Užili jsme si zbytek cesty a po odpočinku u hospůdky Slaměnka jsme se odebrali k bobové dráze, na kterou jsme se taky těšili, protože je to opravdu velký zážitek sjíždět na bobu lesem, podél srázů a přes kamení, zatáčkami a hupy, je to rozhodně nezapomenutelné.

Rozhodli jsme se, že já pojedu na bobu s Lukášem a Vítek s Bohoušem. Věděla jsem, že Lukáš nechce vůbec brzdit. Oni to tam ti chlapi doporučují, aby se nebrzdilo a už vůbec nezastavovalo. No, takže zážitek to byl, křičela jsem na celé Jeseníky, křečovitě svírala držadlo před sebou a Lukáš, ten si to užíval. Co jsem proživila, nebyl ani tak strach, i když v každé zatáčce a spirále, a že jich tam je, jsem myslela, že musíme vyletět z dráhy, ale byl to spíše adrenalin, oči naverch hlavy a křeč za krkem, jak jsem se držela. Ale bylo to krásný.

V sobotu jsme se rozhodli, že zajedeme na oběd do městečka Králíky a pak že já půjdu sama krásnou alejí ke klášteru Hedeč, ten kopec, na kterém se klášter nachází, se jmenuje Hora Matky Boží, je to poutní místo a jsou kolem dokola překrásné výhledy. A kluci s taškou se chystali jít do vojenského bunkru Pevnost Hůrka, kde byly zajímavosti pro ně, vojenská technika, atd. Takže jsme se cca po 12.hodině rozdělili a já začala stoupat do kopce krásnou lipovou alejí, kochala se výhledy a sledováním oveček a trháním ostružin a měla krásný čas s Bohem, v modlitbách a radosti. Kluci měli jít do bunkru – 38 metrů pod zem – až v 13 hodin. Ještě jsem jim napsala – starostlivá matka, ať si dojedou na apartmán pro mikiny, protože mi Bohouš napsal, že dole pod zemí bude 8 stupňů, bude to výklad na 80 minut, a oni byli v tričkách a kraťasech. Dál mi už nic nenapsali, zda jeli či nejeli pro mikiny. Takže já odpočívala na vrchu ve výšce asi 760 metrů nad mořem a zbytek mé rodiny šel do podzemí. Modlila jsem se zcela vážně, ať

mi tam ti kluci nezmrznou a nenastydnou a neodnesou to nachlazením. Byl to krásný čas pro mě. Kolem kláštera byli turisté, ale také se tam pohybovaly jeptišky a četli si Bibli, bylo to takové milé. Užívala jsem si svůj čas.

Když se začala blížit hodina, kdy se měli kluci pro mě vrátit, začala jsem se těšit, až je uvidím. Bylo okolo půl 3. Začala jsem být trochu nervózní, kde jsou. Program jim trval 80 minut, tedy hodinu a dvacet minut a byla už hodina a půl a oni nikde. Přesunula jsem se na vstupní cestu ke klášteru, kde přijíždějí auta, a čekala. A modlila se, ať jsou v pořádku. A FANTAZIE ZAČALA PRACOVAT. Bylo 14,45 a oni nikde. Mně došlo pítí, poslední kapesníčky jsem použila na wc, kde chyběl toaletní papír a kluci stále nikde. Co když se něco stalo? Tak jsem zavolala. Bohouš nedostupný, kluci nezvedali, asi neměli telefony u sebe. Bylo mi chvílemi úzko. Chtělo se mi i brečet, jenže jsem neměla ty kapesníčky, tak jsem nemohla. Já tady sama, moc peněz jsem neměla, kluci se neozývali. Co když někdo z nich z té zimy uvnitř zkolaboval... Takové věci mě napadaly. Něco se určitě muselo stát, to není normální, aby byl manžel tak dlouho nedostupný. Ovládal mě opravdu STRACH. Chvílemi se mi dařilo nad ním vítězit a modlit se, ale jak čas plynul a žádné z přijíždějících aut nebylo to naše, cítila jsem paniku a úzkost. Opakovala jsem stále dokola: Pane, ať už přijedou, ať už přijedou. Strach mi úplně zatemnil mozek, takže jsem si říkala, že jako loni na dovolené, se určitě něco stalo. (loni, když jsme byli na dovolené, upadla doma moje maminka a odvezli ji do nemocnice) Cítila jsem, jak jsem bledá a je mi slabo. Jak strach opanuje i tělo. Byly 3 hodiny a oni stále nikde. Kolem plynul život pokojně, lidi chodili sem a tam a kochali se, přijížděli a odjížděli, a já se už nedovedla kochat, nějak jsem vůbec nepomyslela na to, že mohu přikázat strachu, aby odešel. Snažila jsem se zhluboka pomalu dýchat, jak mi bylo těžko. Myslela jsem na Pána, modlila se, ale strach mě neopouštěl. Svazoval mě.

Bylo 15,15 a stále nic. Byly to nekonečné minuty. V 15,29 mi konečně volal Bohouš. Ufff, jsem tak ráda, že ho slyším, ale zároveň slyším, jak říkám, prosím tě, kde jste? On, že teď právě vylezli z podzemí, že se to protáhlo o 40 minut, s čímž nepočítali. Že to ten průvodce bral ze široka. Já měla málem infarkt. Oni byli nadšení. Bavilo je to, měli hezké zážitky. A já? Já se utápěla v emocích. Za 10 minut dorazili za mnou a mně ještě stále bylo špatně. I duchovně. Cítila jsem vinu za to, že jsem tak podlehla strachu, a že se vlastně vůbec, ale vůbec nic nestalo. Cítila jsem se hrozně, že jsem se tak bála a nespolehla se na Boží ochranu a Jeho blízkost – on přeci byl blízko klukům, ale byl i se mnou. Rozebírali jsme to v autě a kluci vůbec nechápali, proč to tak prožívám, proč jsem se tak bála, když se nic nestalo. A i kdyby se stalo, všechno by se zvládlo s Boží pomocí. Zasáhlo mě to, jak to neumím, neumím se plně spolehnout. Plně důvěřovat, že Bůh má VŠECHNO pod kontrolou. Jak malá je moje víra. Pane, odpusť. Musela jsem mu to všechno ode-

vzdat.

Druhý den ráno jsme si četli slovo, které nám chodí do mobilu v aplikaci Bible: **Vždyť jsem ti přikázal: Posilni se a buď odvážný, neměj strach a neděs se, protože Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš. Jozue 1,9** Úplně mě to dostalo. Pán ke mně mluví a dotýká se mého nejcitlivějšího nitra. A říká, přikázal jsem ti...a zaslubuje, že bude se mnou VŠUDE, KAM PŮJDU.

A to nebyl konec Božího jednání. Na nedělní shromáždění jsme jeli do Vysokého Mýta a tam se mě Bůh dotkl znovu, jako by mi to chtěl zopakovat. Mluvili jsme tam s Markem Čápem, který byl u nás v Brništi začátkem července a hrál na podiu s Tresovými. Skládá krásné chvály a písně a hned ta první, co zazněla na shromáždění, mě do slova rozplakala. Tady je, a pokud chcete, pusťte si ji na YouTube:

Marek Čáp – Proč bych se bál

Nepomůže šálek kávy, nepovzbudí ranní zprávy,
Nepopírám, mám obavy, a pochybuju, že to dám.
Nemám sílu, nemám svaly, připadám si nekonečně malý,
Snad zahlédnu světlo v dáli, k horám oči pozvedám.
Proč bych se bál, vždyť Bůh nejvyšší za mě život dal, židovský král, na kříži nevisí, žije, z mrtvých vstal.

Když nefouká, domy stojí, když se okolnosti změní, kdo obstojí.
Proč podléhám nepokoji, proč někdy strachu propadám.
Jsem jen pouhá křehká hlína, neuklidní sklenka vína,
Hledám pokoj od Hospodina, k Němu oči pozvedám.
Proč bych se bál, vždyť Bůh nejvyšší za mě život dal, židovský král, na kříži nevisí, žije, z mrtvých vstal.
Bůh je blízko, teď a tady, všechny střepy složí dohromady,
Při mně stojí, když nevím si rady, k Němu oči pozvedám...

Určitě si ji pusťte, stojí za to.

Bůh byl ke mně tak milostivý a dotýkal se mě svojí láskou. Čápmi nás pozvali na oběd. To bylo tak nečekané a tak lásky plné. Strávili jsme s nimi krásné odpoledne plné vyprávění z našich životů, otázky a odpovědi, jak jsme uvěřili v Boha, jak jsme poznali své protějšky, atd. Jako bychom se znali, a přitom jsme se setkali podruhé v životě. Byli s námi i naši kluci a jejich

dcera Danča a byl to tak krásný čas. Byla jsem přemožena. A tak to Bůh v mém životě dělá vždycky. Nejedná jako člověk, který by vyčítal, lamentoval a říkal, podívej se, jaká jsi, ale naopak – zahrne mě svojí péčí, láskou, pozvedne mě z prachu země, z jámy zmaru, z tůně bahna.

Děkuju ti, Pane Ježíši, za tuto lekci - o strachu a o lásce.

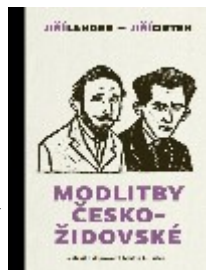
Martina Berková

ZE SBOROVÉ KNIHOVNY

Jiří Langer- Jiří Orten: Modlitby česko - židovské

Autoři představují dva póly židovství a češství, literatury a víry.

Modlitby českožidovské jsou upořádány podle liturgického roku judaismu. K jednotlivým svátkům jsou přiřazeny modlitby ladící tématem či náladou. Jsou zde úryvky z děl různých českožidovských autorů. Další část tvoří úryvky těch, kdo se s židovskou zbožností rozešli, a přece v nich pracuje - či těch, kteří k židovství rodem nepatřili, ale zamilovali si dům izraelský, jeho víru a poezii.

Autorský kolektiv: Fenomén JAS

Kniha fenomén JAS popisuje a mapuje více než padesátiletou historii výběrového pěveckého sboru mládeže Bratrské jednoty baptistů v Československu a následně po rozdělení i samostatně v České republice a ve Slovenské republice. Publikace je dvojjazyčná, některé kapitoly jsou napsány slovensky, jiné česky. Je dílem kolektivu autorů, kteří se sami na této historii podíleli jako duchovní vedoucí, zpěváci, dirigenti, hudebníci, ...

Knihu doprovází i množství fotografií ze života a společné služby tohoto pěveckého sboru.

Růžena Kucová

Je tu opět čas pro další kvíz. Ráda bych tentokrát slyšela od vás, jestli vás kvíz baví nebo ho přeskočíte, jestli je moc lehký nebo moc náročný. Chtěla bych totiž vědět, zda ve kvízu dále pokračovat nebo ne a jestli pokračovat, jak ho upravit aby pro vás byl užitečnější. Díky za ohlasy.

Martina Matysová

1. Která z těchto knih není ve Starém zákoně?
A) Juda
B) Joel
C) Ozeáš
D) Amos
2. Čí žena rozšířila lež, že ji chtěl Josef svést?
A) Jákobova žena
B) faraonova žena
C) Potifarova žena
D) Gedeonova žena
3. Která z těchto žen je zmíněna ve Starém zákoně?
A) Marta
B) Alžběta
C) Ráchel
D) Lydie
4. Která žena prosil Boha o syna s tím, že mu ho zase vrátí?
A) Sara
B) Betšeba
C) Lea
D) Anna
5. Čí jméno bylo změněno na Izrael?
A) Adam
B) Jákob
C) Mojžíš
D) Noe
6. Která z těchto knih není v Novém zákoně?
A) 3. Petrova
B) 1. Korintským
C) 2. Tesalonickým
D) 3. Janova

Správné odpovědi z minulého čísla:

1. b (Dan 6:11), 2. c (1 Jn 2:6)

Lužická sedmička - 24. ročník - 16. až 18. září 2022

Trasy: 88 km, 41 km, 47 km (www.luzickasedmicka.cz)

START - Brniště č. p. 13 - CÍL (YMCA SEVER, z.s.)

přijďte objevit souhvězdí Škrpálu

Bouřný - Klíč - Malý Buk - Velká Tisová - Jedlová - Weberberg - Luž - Hvozd

Konference sester BJB z ČR a SR

23 - 25 / 9 2022
Praha

Registrace probíhá do 30.8.2022

Registrovat je možné na www.konferencesester.cz, kde najdete i další informace ke konferenci.

Rozhovory nad Biblí

každé úterý v 18:00
v Oáze

Téma:

Evangelium podle Jana
Pravda a lež

Dorost

čtvrtek 17:00

1.9. ještě prázdniny

8.9. Jirka

16.9. Anička

23.9. Zuzka

30.9. Jirka

Mládež

pátek 19:30

2.9. ještě prázdniny

9.9. Vítek

16.9. - (*pochod L7*)

23.9. Anet

30.9. Jiří Šimek

Skupinky**Skupinka v Novém Boru:**

-

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:

každé pondělí v 17:30

Skupinka v Mimoni:

čtvrtek 1., 15. a 29.9. v 18:00

Skupinka „Východní“:

dle domluvy

Nedělní bohoslužby

4.9. vedení: Jiří Šimek
kázání: David Piksa

11.9. vedení : Jiří Šimek
Slovíčko k dětem i dospělým: Kamila Matysová

18.9. vedení i kázání: Štefan Halža

25.9. vedení: Jiří Šimek

**Nedělní škola
pro děti 3–10 let
v klubovně v 1. patře**

4.9. Anička, Jůlie - „Není třeba se bát“
11.9. slovíčko k dětem i dospělým Kamila
18.9. Irenka - „Patřit do Božího týmu“
25.9. Anet - „Pod Boží ochranou“

